

DEATH-HUSK

PRYDO

BRANDON

SANDERSON

POMSTITELIA

BRANDON

SANDERSON

PY

ROO

**POMSTITELIA
DRUHÝ DIEL**

slovart

P
R
O
L
Ó
G

Videl som príchod Katastrofy.

Mal som šesť rokov. Bol večer, stál som na balkóne nášho bytu. Ešte stále mám v živej pamäti, ako v okne vedľa mňa rachotila stará klimatizácia a to hrmotanie takmer prehlušilo otcov plač. Vyčerpaná mašina visela na budove vo výške mnohých poschodí a kvapkala z nej voda ako pot z čela samovraha pred skokom. Okrem toho bola pokazená, fučal z nej vzduch, ale nič neochladzoval. Moja mama ju často vypínala.

Po jej smrti ju otec nechal bežať. Vyhlásil, že má pocit, že mu je tak chladnejšie.

Spustil som ruku s nanukom a prižmúrenými očami som pozoroval čudné červené svetlo, ktoré ako nová hviezda stúpalo nad obzor. Ibaže nijaká hviezda ešte nebola taká červená. Karmínová. Vyzerala ako krvavý priestrel v samotnej oblohe.

Tej noci zahalila Katastrofa celé mesto do zvláštnej teplej žiary. Stál som na balkóne, nanuk sa mi roztápal, lepkavá tekutina mi stekala po prstoch a pozoroval som jej začiatok.

Potom sa ozval krik.

P
R
V
Á
Č
Á
S
Ť

KAPITOLA II

„David?“ ozvalo sa mi v slúchadle.

Strhol som sa zo zamyslenia. Znovu som bol zahľadenný na Katastrofu, lenže odkedy vyšla nad obzor, uplynulo takmer trinásť rokov. Už som nebol dieťa v otcovom byte, už som nebol ani len sirota, chalan, ktorý v podzemí maká v zbrojovke.

Bol som Pomstiteľ.

„Tu som,“ ohlásil som sa, prehodil som si pušku cez plece a prešiel som krížom cez strechu. Bola noc a bol by som odprisahal, že všetko odráža červené svetlo Katastrofy, aj keď sa mi už nikdy nezдалa taká jasná ako v ten prvý večer.

Predo mnou sa rozprestieralo Newcago, jeho plochy odrážali hviezdny svit. Všetko tu bolo z ocele. Mesto vyzeralo ako kyborg z budúcnosti, ktorému niekto strhol kožu. Akurát nie vraždiaci kyborg. A už vôbec nie živý.

Dofrasa, pomyslel som si, metafora mi naozaj nejdú.

Metalurg bol mŕtvy a my sme sa vrátili do horných ulíc Newcaga. Prevzali sme do vlastníctva mnoho vecí, ktoré si elita predtým vyhradila len pre seba. Mohol som sa každý deň sprchovať vo vlastnej kúpeľni. Pre mňa až priveľký luxus – pravdaže, aspoň som nesmrdel.

Newcago bolo konečne slobodné.

A mojou úlohou bolo zabezpečiť, aby to tak aj zostalo.

„Nič nevidím,“ zašepkal som v pokľaku na kraji strechy. Mal som v uchu slúchadlo, ktoré bolo bezdrôtovo prepojené s mobilom. Miniaturná kamera na slúchadle umožňovala Tii pozorovať to isté, čo som videl ja, a slú-

chadlo bolo dosť citlivé, aby zachytávalo moje slová, aj keď som hovoril veľmi ticho.

„Pokračuj v pozorovaní,“ zašepkala mi do ucha Tia. „Cody hlási, že Profesor a cieľ sa pohybujú smerom k tebe.“

„Je tu pokoj,“ šepol som. „Si si istá, že...“

Strecha explodovala. Tesne vedľa mňa. Vykrikol som a vrhol som sa dozadu, kotúlal som sa preč, celá budova sa otriasala a zasypávali ma úlomky kovu. *Dokatastrofy!* To je teda slušný kaliber!

„Hromy-blesky!“ skríkol Cody na linke. „Obišla ma, chlapče! Blíži sa k tebe zo severu a...“

Jeho hlas zanikol v ďalšom energetickom výbuchu, ktorý vystrelil zo zeme a odtrhol bok zo strechy neďaleko od môjho úkrytu.

„Uteč!“ zakričala Tia.

Nemusela mi to ani hovoriť. Už som bol v pohybe. Vpravo sa zo svetla zhmotnila postava. V čiernej kombinéze a v teniskách bola Elektra maskovaná ako nindža a k tomu mala dlhý čierny plášť. Niektorí Epici preživali svoje „nadľudské schopnosti“ trošku prehnane. Ona určite – vyzerala fakt smiešne a to by platilo, aj keby nesvietelkovala nabelaso a neiskrila potláčanou energiou, čo jej kolovala v tele.

Ak sa Elektra niečoho dotkla, dokázala to transformovať na energiu a prejsť tým ako nôž maslom. Prísne vzaté, nebola to teleportácia, ale dosť sa to na ňu podobalo, a čím bol povrch vodivejší, tým ďalej sa Elektra dokázala dostať, takže oceľové mesto bolo pre ňu hotovým rajom. Normálne ma prekvapilo, že sa sem nedostala už skôr.

Akoby teleportácia nestačila, vďaka elektrickým schopnostiam bola táto Epička chránená pred zásahmi väčšiny zbraní. O jej svetelných efektoch sa rozprávali legendy a ja som ich už dlho túžil vidieť.

Ibaže nie takto zblízka.

„Meníme plán!“ zakričala Tia. „Profesor? Jon! Hláste sa! Abraham?“

Počúval som ju len na pol ucha, lebo popri mne presvišťal guľový blesk, nabitý praskajúcou elektrinou. Zastal som a vrhol som sa na druhú stranu, práve keď druhý guľový blesk zasiahol miesto, kde som pred chvíľou stál. Dopadol na strechu, vyvolal ďalší výbuch a mňa takmer zrazil z nôh. Do chrbta sa mi zarývali kovové šrapnely. Uháňal som ku kraju budovy.

Odtiaľ som zoskočil.

Ďaleko som nepadol, zastavil ma balkón strešného bytu. S tlčúcim srdcom som sa vrhol dnu. Za dverami stála plastová prenosná chladnička. Strhol som z nej veko a zalovil som vnútri. Len zachovať pokoj!

Elektra dorazila do Newcaga začiatkom týždňa a okamžite začala zabíjať. Vraždila náhodne vybratých ľudí, zdanlivo bezcieľne. Tak ako to kedysi robieval Metalurg. Potom vyzvala občanov mesta, aby prezradili úkryty Pomstiteľov, nech nás môže pohnať pred spravodlivosť.

Vraj spravodlivosť! Epici si ju vysvetľujú po svojom. Zabíjajú, koho chcú, ale keď sa niekto bráni, považujú to za ťažký zločin. No, veď Elektra onedlho uvidí. Mali sme plán dostať ju a zatiaľ síce veľmi nevychádzal, ale veď sme Pomstiteľia. Pripravení na všetko.

Z chladničky som vytiahol balón.

Dúfam, že to zaberie. Lebo ak nie...

S Tiou sme niekoľko dní rozoberali Elektrinu slabinu. Každý Epik má najmenej jednu slabinu a často sú úplne náhodné. Treba si preštudovať minulosť Epikov, vecí, ktorým sa vyhýbajú, a prísť na to, aká látka alebo situácia eliminuje ich schopnosti.

V tomto balóne bola látka, ktorá podľa nášho odhadu mohla byť Elektrinou slabinou. Zvrtol som sa s balónom v jednej a so zbraňou v druhej ruke. Uprel som pohľad na dvere a čakal som, kedy sa Elektra dovalí za mnou.

„David?“ oslovila ma cez slúchadlo Tia.

„No?“ šepol som, celý nervóznym, pripravený hodiť balón.

„Prečo pozoruješ balkón?“

Prečo...

No jasné. Elektra vie prejsť aj cez stenu.

S pocitom, že som posledný idiot, som skočil dozadu presne vo chvíli, keď sa Elektra spustila priamo cez strop ako strela obklopená elektrickými vibráciami. Dopadla na jedno koleno, mala vystretú ruku a na dlani jej už rástol guľový blesk, ktorý vrhal po celej miestnosti rýchlo sa mihajúce tiene.

Keď som na ňu hodil balón, necítil som vôbec nič, len príval adrenalínu. Trafil som Elektru rovno do hrudníka a jej energetická strela zasyčala – a zmizla. Červená tekutina z balóna postriekala steny a dlážku okolo nej. Nebola dosť hustá, aby to mohla byť krv. Bola to stará malinovka z prášku, ktorý stačilo zmiešať s vodou a cukrom. Pamätal som si ju z detstva.

Toto bola jej slabina.

S búšiacim srdcom som strhol z pleca pušku. Elektra vyzerala, že je v šoku, civela na svoj mokrý hrudník, ale cez čiernu masku, ktorú mala na tvári, som nevidel jej výraz. V tele jej stále pulzovala elektrina, pozostatky náboja sa krútili ako maličké svetielkujúce červíky.

Namieril som pušku. Stisol som spúšť. Rachot výstrelu v byte ma takmer ohlušil, ale vpálil som Elektre guľku rovno do tváre.

Guľka preletela jej energetickým poľom a explodovala. Hoci bola obliata malinovkou, jej ochrana fungovala.

Elektra na mňa pozrela. Elektrina v nej vzplanula. Ožila. Bola ešte prudšia, ešte nebezpečnejšia, osvetlila miestnosť, ako keby ste rozkrojili pizzu calzone napratanú dynamitom.

Ajaj...

KAPITOLA 2

Vrhol som sa do chodby a dvere za mnou explodovali. Výbuch ma hodil tvárou do steny a začul som prasknutie.

Na jednej strane sa mi uľavilo. Ten zvuk znamenal, že Profesor je ešte nažive – jeho epické schopnosti ma totiž vybavili ochranným poľom. Na druhej strane som nemal kedy ďakovať osudu – za päťami mi bola zlá, rozzúrená vraždiaca mašina.

Odrazil som sa od steny a utekal som po kovovej chodbe, osvetlenej len mobilom, ktorý som si niesol pripevnený na ramene. *Kde je záchranné lano?* pomyslel som si. *Asi vpravo.*

„Našiel som Profesora,“ ozval sa mi v uchu Abrahmov hlas. „Je uzavretý v akejsi energetickej bubline. Vyzerá naštvane.“

„Hod' na tú bublinu malinovku,“ poradil som mu. Bez dychu som letel bočnou chodbou a za mnou sa do stien zahrýzali elektrické výboje. Hromy-blesky. Elektra zúrila.

„Misia prerušená,“ ozvala sa Tia. „Cody, zíd' dole po Davida.“

„Rozumiem,“ povedal Cody. Pozadie jeho hlasu tvorilo tiché rytmické pulzovanie. Vrtuľník.

„Tia, nie!“ skríkol som a z chodby som prebehol do vedľajšej miestnosti. Prehodil som si pušku cez plece a schytil som batoh plný balónov.

„Plán nevyšiel,“ povedala. „Útok mal mať na starosti Profesor, nie ty, David. Okrem toho, práve si zistil, že balónы nezaberajú.“

Vytiahol som jeden balón, obrátil som sa, potom som počkal, kým sa na jednej stene nezjavia elektrické iskry, predzvest', že je tam Elektra. O sekundu sa zjavila a ja som na ňu ten balón hodil. Zakliala a odskočila, červená tekutina ošplechla akurát tak stenu.

Obrátil som sa na útek, prebehol som do spálne, nech som čím skôr na balkóne. „Ona sa tej malinovky bojí, Tia,“ vysvetľoval som. „Môj prvý balón jej zhasol guľový blesk. Slabinu sme odhadli správne.“

„Ale jej pole aj tak zastavilo guľku.“

Mala pravdu. Skočil som na balkón. Kde je záchran-
né lano?

Nebolo tam.

Tia v mojom uchu zahrešila. „Preto si sa tam hrnul? Musíš ísť o dva byty vedľa, somár.“

Hromy-blesky. Na svoju obhajobu uvádzam, že všetky miestnosti vyzerajú skoro rovnako, keď majú steny z ocele.

Vrtuľník rachotil už veľmi blízko, Cody bol takmer pri mne. Zaťal som zuby, vyskočil som na zábradlie a švihol som celým telom. Podarilo sa mi zachytiť zábrad-
lia na vedľajšom balkóne. Na jednom pleci sa mi knísala puška, na druhom ruksak a ja som preliezol na balkón.

„David...“ oslovila ma Tia.

„Základná pasca stále funguje?“ spýtal som sa a preliezol som cez pár ležadiel, pôvodne látkových, teraz z ocele. Dobehol som na druhú stranu balkóna a vyskočil som na zábradlie. „Tvoje mlčanie beriem ako áno,“ dodal som a skočil som.

Narazil som do oceľového zábradlia, zovrel som jednu tyč a pozrel som pod seba – visel som dvanásť poschodí nad ulicou. Potlačil som úzkosť a s námahou som sa vytiahol hore.

Za mnou práve Elektra vystrčila hlavu na balkón, z ktorého som sa úspešne zdekoval. Vystrašil som ju. To bolo dobre, ale zároveň zle. Ak mala nasledujúca časť

plánu vyjsť, Elektra musela zabudnúť na opatrnosť. Na nešťastie to znamenalo, že ju musím vyprovokovať.

Vyšvihol som sa na balkón, vylovil som balón s malinovou a hodil som ho do nej. Ani som sa nepresvedčil, či som ju trafil, rovno som sa chytil rukováti záchranného lana a vyrazil preč.

Balkón podou mnou explodoval.

Záchranné lano našťastie nebolo pripevnené na balkóne, ale na streche a nepretrhlo sa. Klesal som dole, tmou okolo mňa lietali kúsky roztaveného kovu a ja som stále naberal rýchlosť. Zakaždým sa ukáže, že tieto veci sú v realite rýchlejšie, ako vyzerajú. Míňal som mrakodrapy, vyzerali len ako šmuhy. Mal som pocit, že naozaj padám.

Podarilo sa mi vykriknúť – v panike, ale aj v extáze – a potom sa všetko otriaslo, narazil som na zem a skotúľal som sa na ulicu.

„Paráda,“ zafučal som a zdvihol som sa zo zeme. Mesto sa mi pred očami krútilo ako divé. Bolelo ma plece, a hoci som pri dopade začul praskot, nebol ktovieako hlasný. Ochranné pole, ktoré som dostával od Profesora, slablo. Nemôže byť namáhané donekonečna, po istom čase ho treba vždy obnoviť.

„David?“ zakričala Tia. „Vieš, čo sa stalo? Elektra jedným zo svojich výbojov presekla lano. Preto si nakoniec spadol.“

„Balón zabral,“ prehovoril na linke nový hlas. Patril Profesorovi – silný, drsný, ale pokojný. „Končím. Skôr som sa hlásiť nemohol, signál mi rušila energetická bublina.“

„Jon,“ oslovila ho Tia, „nemal si proti nej bojovať.“

„Jednoducho sa to tak zomlelo,“ odsekol Profesor. „David, žiješ?“

„Tak napoly.“ Pozviechal som sa zo zeme a zdvihol som ruksak, ktorý mi pri kotúľaní skĺzol. Cez dno presakovala červená malinovka. „Ale balóny sú na tom asi horšie. Zdá sa, že máme pár obetí.“